

TẬP 19

HỒI 188

Phong Cầu

Tại kiếp do thú yêu gây ra quá lớn. Từ Bắc chí Nam, khắp nơi cảnh sắc hoang sơ vô độ, ngàn dặm không một bóng người, trăm thôn không một sắc âm. Người phương Bắc có rau quả sống qua ngày, so ra cũng còn dễ chịu. Bước sang phương Nam, cảnh tượng thảm liệt liên hiện ra trước mắt.

Khắp nơi tường vách tan hoang, thành trấn xiêu vẹo. Thậm chí giữa đồng xương trắng rải rác khắp nơi, cực kỳ kinh tâm. Phong sương ẩm đậm, một dải cảnh sắc thê lương. Thế gian trần tục, con người cũng như loài kiến, tính mệnh cực kỳ bấp bênh.

Bách tính lũ lượt kéo lên phương Bắc. Sau xác định rằng tai ương ấy đích thực đã qua, bắt đầu dần dần hồi hương. Mặt đất hoang sơ vô độ dần dần cũng có lại nhân khí.

Trước khung cảnh thảm liệt này, nhiều hơi thở náo nức bất chợt phát ra. Hai bên đường thỉnh thoảng có những bộ xương nằm xấp lên đất, ắt đã bị thú yêu sở hại. Nhiều người sau kiếp nạn này hồi hương trong cơ hàn đói rách, tất cả tụ lại rồi phân ra thành từng nhóm nhỏ chia nhau từng làng để sinh sống.

Một vài địa phương hẻo lánh ở trung tâm vẫn còn tàn dư của thú yêu. Chẳng thế mà có những tin đồn thú yêu hại người. Thời gian này rốt cuộc những tiểu thú yêu vẫn còn làm sợ người, nhưng rồi cũng bị những người hồi hương đánh đuổi.

Thật ra đa số bọn thú yêu tàn dư đã trốn đâu mất tăm. Giữa dòng người hồi hương cũng có một vài môn hạ đệ tử của phe chính đạo. Tin đồn có thú yêu xuất hiện ở địa phương nào, liền có các đệ tử chính đạo đến hàng phục.

Trong cuộc đại chiến ở Thanh Vân Sơn, thú thần bị bại dưới cổ kiếm Tru Tiên, quang cảnh kịch liệt không tưởng nổi. Đạo của Ma Giáo là "diệt cỏ tận gốc" giờ đây những người trong chính đạo đã thấm thía. Rồi họ cũng nhận ra được "trừ ác phải tận" chính là đạo lý.

Cuộc chiến này những môn phái chính đạo phái đi những đệ tử đắc ý nhất của họ. Một vài tiểu môn phái cũng dốc sức tham gia. Góp phần hạ được thú thần, công lao

danh vọng này há lại tầm thường? Huống chi thú thần là tuyệt thế yêu nhân, bên cạnh lại có cả chục pháp bảo thần kỳ, nói ra chỉ có kẻ khờ mới không tin.

Mỗi người một tâm trạng, lần theo dòng người như cơn thủy triều hướng phương Nam đổ về. Bách tính thấy họ thì dần dần yên tâm, nhưng cũng có nhiều người ái ngại nhìn. Trong cảnh khó khăn, thấy bách tính quả thật thống khổ, một số người chạy đến giúp đỡ.

Trong dòng người hướng về phương Nam cũng có bọn Chu Nhất Tiên, Tiểu Hoàn cùng Dã Cầu đạo nhân. Trông bọn họ hoành tảo thật khác người.

Chu Nhất Tiên tay cầm cây gậy trúc, bên trên là tấm vải trắng đề bốn chữ "Tiên Nhân Chỉ Lộ." Tấm vải nói ra là trắng, nhưng sau cuộc loạn lạc này, nó đã ngả sang màu vàng sậm, nhìn qua cũng thấy có một vài chỗ rách. Mỗi cơn gió lạnh thổi qua, tấm vải nung theo mà phất động, nhưng rồi nó lại rũ xuống, nhìn thấy chẳng có nửa phần tiên khí.

Dã Cầu đạo nhân lâu nay vẫn luôn đi theo Chu Nhất Tiên cùng Tiểu Hoàn. Ba người lang bạt khắp nơi. Lúc này bất quá hẳn phải che phủ dung diện bằng một mảnh vải, không để lộ khuôn mặt ra bên ngoài.

Trước đây, nhiều người tò mò vây xung quanh nhân vật cổ quái lại chẳng có dáng vẻ thần thánh này, rồi cho rằng hẳn là thú yêu, thật là oan uổng. Cứ mỗi lần bị hiểu lầm, hoặc Chu Nhất Tiên ra phân trần hoặc Tiểu Hoàn đến khuyên giải đám người đó. Dã Cầu đạo nhân cũng tự biết mình nên đã tìm lấy mảnh vải che khuôn mặt lại.

Trong số ba người, Tiểu Hoàn có vẻ sáng sủa nhất. Đích thị là một thiếu nữ mỹ lệ, tự nhiên được nhiều người chú mục vào. Nhìn thấy thân ảnh của thiếu nữ mỹ lệ này, sự lo lắng trong đám người vây quanh không còn nữa.

Trong bọn họ, khác với hai người còn lại, thiếu nữ trên khuôn mặt luôn mang nụ cười, tuyệt không phải là hạng chuyên mang lại tai vạ. Ngoài ra, thiếu nữ thường hay giúp người mặc cho Chu Nhất Tiên cứ nói lem lém.

Gặp người mệt mỏi lão đảo, thiếu nữ tới trước đỡ dậy. Gặp người cơ hàn, thiếu nữ đưa họ đồ ăn đồ mặc. Hay gặp người ốm đau, thiếu nữ tuy có chút vốn liếng y thuật nhưng cũng tới xem xét một lượt giúp họ. Thậm chí đứng trước xác chết ven đường, thiếu nữ cũng trầm mặc lặng lẽ bước tới, chẳng màng đến mùi thối thối chôn cất người đó tử tế.

Trên đường đi, dù cho gió bụi phong trần, chỉ trừ khi đứng trước người bệnh gần chết, những lúc còn lại Tiểu Hoàn lúc nào cũng tươi cười. Trong lộ trình u ám ấy, Tiểu Hoàn phẳng phất như bậc tiên giả.

Chu Nhất Tiên thì lúc nào cũng nói thao thao bất tuyệt. Dã Cầu đạo nhân thì cứ đi đằng sau Tiểu Hoàn. Khi gặp xác chết ven đường, hắn không bao giờ khuyên trở Tiểu Hoàn một câu, chỉ nhìn Tiểu Hoàn một chút rồi bước tới trước, đào một cái hố sâu chôn cất thi hài. Lúc giúp đỡ người yếu, hắn ở bên cạnh an ủi họ.

Cứ mỗi lộ trình, trong mắt hắn chỉ còn phản phát thân ảnh của thiếu nữ. Tiểu Hoàn làm gì hắn đều làm cùng. Trải qua hết tháng này đến tháng khác, đường này đến đường khác, hắn chẳng còn chú ý đến điều đó nữa.

Cứ thế, bọn họ rút cuộc chẳng còn vóc dáng ban đầu. Tuy không ai nói gì nhưng bách tính cơ hàn thì nhiều, thức ăn lại có hạn, giờ này cuối cùng cũng hết. Gần như hết chịu nổi, một ngày ba người rời khỏi lộ trình, hướng sơn dã mà tiến bước. Hy vọng ở giữa chốn sơn lâm tìm thấy chút gì để ăn.

Tai ương ập đến, tình cảnh thảm thương.

Chu Nhất Tiên tay nắm lấy cây gậy trúc, nhìn sắc trời ảm đạm, chậm chậm lắc đầu, thở dài nói: "Năm nay, quả thực chẳng còn đường sống nữa rồi."

Tiểu Hoàn chạy đến bên lão, cười cười nhưng không nói lời nào. Tiểu Hoàn ngoài mặt tuy đờm vẻ phong trần nhưng vẫn tú lệ như xưa.

Dã Cầu đạo nhân nối gót đằng sau thiếu nữ. Cái bóng to lớn của hắn cùng với thân ảnh mảnh khảnh của Tiểu Hoàn chồng lên nhau. Khuôn mặt hắn vẫn có tấm vải che phủ không nhìn rõ, chỉ có song nhãn loang loáng phát quang.

Lúc này bọn họ đã rời xa con đường chính, đang ở trên một ngọn núi nhỏ. Đêm nay mây dày, chỉ thấy vài ngôi sao sáng ở xa, dường như chẳng thấy một phần nguyệt sắc. Chung quanh sơn dã lúc này chỉ có sự tĩnh mịch. Đâu đó lâu lâu vẳng lên tiếng chim hót, thanh âm lúc dài lúc ngắn, chẳng biết nơi nào.

Tiểu Hoàn chợt dừng chân lại như nhớ ra điều gì đó, rồi quay lại nói với Dã Cầu đạo nhân: "Đạo trưởng, hiện tại không có ngoại nhân, ngài nên bỏ khăn che mặt xuống, mang nó suốt ngày chỉ sợ ngài thấy khó chịu."

Trong đêm tối, đôi mắt của Dã Cầu đạo nhân loáng lên một tia sáng, từ từ bỏ khăn che mặt xuống để lộ ra khuôn mặt dài cổ quái, hạ giọng nói: "Kỳ thực chẳng có gì, chẳng qua... không biết cô bận rộn suốt ngày, giờ đã mệt chưa?"

Chu Nhất Tiên đột nhiên đứng lại, chăm chú nhìn xung quanh, thấy bên cạnh mình có một khúc cây khô liền chạy nhanh đến ngồi lên trên, hơi chút bực mình nhìn vào Tiểu Hoàn nói: "Phải, cô bận rộn, cô từ bi, cô đem thức ăn gia gia cô đưa cho người ngoài, báo hại gia gia cô phải chịu đói."

Tiểu Hoàn má hơi đỏ lên, chạy lại sau lưng Chu Nhất Tiên, hai tay nắm nhẹ lên đôi vai lão nói: "Gia gia, bọn cháu cũng hiểu, nhưng nhìn thấy những người đó chẳng có gì ăn, không bước đi nổi, chỉ sợ là sắp táng mệnh rồi."

Dã Cầu đạo nhân nhìn quanh quần rồi nói: "Các người ngồi ở đây, ta vào rừng kiếm chút dã thú dùng qua bữa."

Tiểu Hoàn cười cười rồi nói với Dã Cầu đạo nhân: "Hảo ạ! Làm phiền đạo trưởng rồi."

Khóe miệng Dã Cầu đạo nhân hơi nhích động, Chu Nhất Tiên đột nhiên hừ một tiếng, nhếch miệng nói: "Người cười gì? Lão phu thấy người cười thật khó chịu, phải chăng nhà người đang có ý định bất lương?"

Dã Cầu đạo nhân giật nảy mình, liền vội thu lại nụ cười, nhìn thử Tiểu Hoàn có để ý đến mình không, đoạn quay sang Chu Nhất Tiên, nhãn thần lập tức ánh lên một chút nộ khí, rồi chẳng lý gì đến Chu Nhất Tiên nữa, nói với Tiểu Hoàn một câu: "Bọn cô nhớ đợi ta quay về." Vừa dứt lời đã bước thẳng vào rừng.

Chu Nhất Tiên chửi tục hai câu, Tiểu Hoàn ở ngay đằng sau giận nói: "Gia gia, Dã Cầu đạo trưởng theo chúng ta đã lâu rồi, ông ấy chỉ có gương mặt hơi khác người một chút, lại còn trên đường đã nhiều lần giúp đỡ chúng ta, vậy mà gia gia cứ nói y là người xấu."

Chu Nhất Tiên hừ một tiếng, nói: "Cháu biết thế nào là người xấu, người tốt? Y cứ bám theo chúng ta, chẳng qua là.."

"Gia gia!" Tiểu Hoàn kêu lên một tiếng, cắt ngang câu nói của Chu Nhất Tiên. Chu Nhất Tiên ấp úng một lúc rồi chẳng nói nữa.

Giữa rừng bỗng phát ra một tràng âm thanh kỳ quái. Một lát sau có tiếng cước bộ truyền lại. Dã Cầu đạo nhân lộ vẻ vui mừng, nâng lên một con dã điểu.

Vài ngày trước, bọn thú yêu thám sát vô độ, vạn vật sinh linh đồ thán, cùng nhau trốn khỏi vùng sơn dã. Chim chóc thì càng hiếm hơn nữa. Hôm nay chắc Dã Cầu đạo nhân vận khí tốt mới chộp được con chim ấy.

Dã Cầu đạo nhân hứng lên vọt thẳng về chỗ cũ nói lớn: "Các người xem, ta bắt được rồi..." Đột nhiên thanh âm dừng lại. Nguyên là tại chỗ cũ không có một bóng người, Chu Nhất Tiên cùng Tiểu Hoàn chẳng có chút tung ảnh.

"Soạt!" Dã điểu rớt khỏi tay Dã Cầu đạo nhân.

Đêm khuya giá lạnh, những ý nghĩ lạnh lẽo thấm dần vào cốt tủy, thân mình Dã Cầu đạo nhân hơi chút run rẩy.

Hắn chạy lên phía trước, trên mặt đất có nhiều rễ cây khô, thậm chí còn có dấu tích của Chu Nhất Tiên để lại lên đó.

"Họ đi rồi, đi rồi..." Dã Cửu đạo nhân đầu óc hỗn loạn, thần tình trên má biến chuyển liên tục, đáng vẻ cực kỳ bi thương.

Dã Cửu lúc này ngây ra như khúc gỗ. Sau đó, đột nhiên cơ thể hắn rung động, mục quang phát ra, ngược mắt nhìn vào đằng sau đồng cây khô thấy có vài dấu chân lẩn lộn. Nhưng bên cạnh những dấu chân ấy có một dấu chân cực lớn, trước có ba móng, tuyệt không phải là của con người.

Dã Cửu đạo nhân sắc diện đại biến, lúc đầu có vẻ vui mừng lập tức chuyển sang lo lắng. Ngay lúc đó, ở xa truyền lại một tiếng hú dài. Thanh âm giống như loài lang sói hú dưới trăng.

Dã Cửu đạo nhân bất giác lùi về sau một bước rồi lập tức trên gương mặt hắn lộ vẻ phấn khích, hú lên một tiếng hướng vào rừng sâu vọt tới. Hình dạng hắn bây giờ phảng phất như một con chó điên.

Đích thực là một con chó điên!

Lúc này Dã Cửu đạo nhân đã tiến vào rừng sâu, phía trên là bầu trời đen kịt. Bỗng nhiên, từ phương Bắc xuất hiện một đạo bạch quang, rạch một đường phá không mà đi. Hình như chẳng có tí gì muốn dừng lại, đạo bạch quang cứ nhắm thẳng phía Nam mà bay tới, phảng phất như một lưu tinh.

Qua một lúc, đợi đến khi đạo bạch quang hoàn toàn mất dạng, trên không chẳng biết từ đâu xuất hiện một đạo hắc ảnh. Y vận trang phục đen, đưa mắt nhìn theo thở gấp, rồi từ từ hạ xuống giữa rừng, tự nói với mình: "Y đạo hạnh tăng tiến, quả thực khó đối phó."

Đang nghĩ, đột nhiên y cảm giác thấy điều gì đó, quay đầu hướng vào rừng sâu, chỉ nghe đầu đó trong rừng vang lại những thanh âm của một cuộc đấu.

Hắc y do dự một lát, quay đầu nhìn theo hướng của đạo bạch quang, rồi lách đầu thở dài. Cơ thể y lách một cái, đôi mắt như quỷ mị, hướng thẳng theo hướng Dã Cửu đạo nhân vừa đi tiến vào.

Dã Cửu đạo nhân tay cầm pháp bảo, sắc diện khấn trương, chưa đầy một khắc đầu vai hắn đã nhuộm màu đỏ thẫm, tựa hồ như đã bị thương.

Ngay phía trước hắn là hai thú yêu cực lớn, đầu hổ mình sư tử, chân lại giống chân người. Dã Cửu đạo nhân ở phía trước, nhìn chăm chăm vào chúng không dám ra tay.

Chu Nhất Tiên cùng Tiểu Hoàn lúc này đang ở đằng sau hai con thú yêu. Trong rừng sâu, tựa hồ như nơi đây là nhà của bọn chúng. Ở đây ngoài cành khô cỏ đá, lại có mùi thịt sống đập vào mũi. Trong bóng tối chẳng nhìn rõ, chỉ thấy xung quanh quả thực toàn là thi hài.

Ngoài Chu Nhất Tiên cùng Tiểu Hoàn, xung quanh còn có bảy tám người đang hôn mê bất tỉnh, cơ thể gầy như que củi, trông hết sức kinh khủng.

Không biết hai thú yêu đã bắt những người này ở đâu, chỉ thấy tội ác của chúng quả thật tàn khốc.

Đối mặt với chúng, Dĩ Cầu đạo nhân hơi thở gấp rút, ngưng thần giới bị.

Vừa rồi lúc mới đến, hắn thấy Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn quả nhiên tại đây, liền kêu to một tiếng, xông vào hai thú yêu tập kích.

Giao thủ vừa dứt, hai con thú yêu chẳng phải tầm thường, sức mạnh vô cùng, đầu vai Dĩ Cầu đạo nhân bị rạch một phát.

Tuy nhiên, Dĩ Cầu đạo nhân là người tu đạo, lại chẳng phải là hạng thường. Hơi chút hoảng loạn, hắn xuất pháp bảo làm thương một con thú yêu. Lúc này, trước mũi thú yêu máu tươi thẩm ra, hiển nhiên chẳng hay ho tí nào.

Hai con thú yêu bỗng tỏ vẻ hung lệ phi thường, nhìn vào máu tươi chẳng những không lùi lại mà còn đưa mắt nhìn chòng chọc vào Dĩ Cầu đạo nhân. Lúc này, nhất thời chúng còn cố kị pháp bảo trong tay của Dĩ Cầu đạo nhân nên chưa dám ra tay, chỉ hăm he đe dọa.

Dĩ Cầu đạo nhân ngược mắt nhìn, trong lòng thầm kêu khổ. Lần giao thủ trước, hắn biết rằng chỉ với một thú yêu, muốn thắng đã khó, huống hồ lần này có tới hai con, hắn cầm chắc cái chết.

Hắn thừa đủ khả năng quay đầu trốn thoát, nhưng biết thế nào, mục quang hắn cứ nhìn vào sau thú yêu, nhãn tình đầy vẻ lo lắng, nhất thời chẳng muốn bỏ chạy tìm lấy đường sống.

Có vài việc, khó mà biết có nên bỏ chạy hay không.

Thú yêu gầm gè hung dữ, không nhẫn nại được nữa, bay tới. Hai đạo hắc ảnh trong đêm tối tỏa ra tinh phong, Tiểu Hoàn bỗng kêu lên một tiếng đầy hoảng sợ.

Dĩ Cầu đạo nhân cổ họng khô ran, hai chân run run, cơ thể theo bản năng rút lại. Thế rồi, thân mình hắn nhấc lên, hung lệ hướng vào thú yêu, phảng phất như một con chó điên.

Kết quả chỉ trong khoảnh khắc, hai con thú yêu với bốn trảo tựa như cùng một lúc quắp lấy thân thể Dĩ Cầu đạo nhân. Đồng thời pháp bảo của Dĩ Cầu đạo nhân đã cắm sâu vào lồng ngực của một thú yêu rồi.

Thú yêu cùng với Dĩ Cầu đạo nhân cùng lúc phát ra thanh âm thảm thiết. Trước biến cố ấy, Tiểu Hoàn chỉ biết kêu lên một tiếng rồi khóc to.

Máu tươi tung tóe, Dĩ Cầu đạo nhân chỉ còn biết cơ thể như muốn xé ra làm hai. Trong cơn hoảng loạn, hắn chỉ còn thấy trên thân có bốn vết rạch lớn, máu tươi như suối vọt ra từ đó.

Phía trước, thú yêu rống to lên một tiếng, đôi chân mềm nhũn, ngã ra mặt đất.

Thú yêu la hét thảm thiết, định tiếp tục truy sát Dĩ Cầu đạo nhân, nhưng thấy đồng bọn bên cạnh bị trọng thương sắp chết, chẳng thiết gì nữa, đỡ đồng bọn dậy, chỉ thấy trên ngực có một lỗ thủng đâm sâu vào tâm tạng. Sau cuộc chiến một mất một còn, chắc là sắp chết đến nơi.

"Aaa.." Một thanh âm vang lên, Dĩ Cầu đạo nhân chung quy chẳng còn cầm cự được nữa, khụy xuống mặt đất. Khắp người thấm đẫm máu tươi, hơi thở nặng nề, khuôn mặt tái nhợt.

Bỗng thú yêu còn lại phát ra một âm thanh kinh động. Chứng kiến đồng bạn chết, thú yêu ấy dường như phát cuồng, ngược lên trời hống lớn, răng nanh nhuộm máu, đoạn quay người lại.

Nhìn thấy Dĩ Cầu đạo nhân gần chết, thú trảo hạ xuống. Đột nhiên, dưới mặt đất xuất hiện một bông hoa, hào quang loáng qua, một vài phù chỉ bay đến, Dĩ Cầu đạo nhân bỗng nhiên biến mất, thú yêu đánh vào hư không.

Thú yêu nhất thời kinh hãi còn đang ngạc nhiên. Bỗng nghe "Ai da!" một tiếng, Dĩ Cầu đạo nhân từ trên không rớt trúng người Chu Nhất Tiên, trên tay lão còn đang cầm một lá bùa.

Lẽ tự nhiên là Chu Nhất Tiên đã thi triển chân pháp tổ truyền của lão. Vừa rồi ông cháu lão bị thú yêu bắt đi, biến cố bất ngờ, hai người dễ dàng bị chế trụ. Dưới cái miệng đầy máu của thú yêu, cả hai chẳng có cơ hội phản ứng. Vừa rồi may mà có Dĩ Cầu đạo nhân đến tương cứu kịp thời. Sau đợt giao thủ đầu tiên, cứ tưởng là hắn sẽ đào thoát, chẳng ngờ Dĩ Cầu đạo nhân không để ý đến cái chết. Có đủ thời gian, Chu Nhất Tiên liền thi triển chân pháp cứu người.

Pháp thuật mà lão thi triển tên là "Tam Cước Miêu", một loại dị thuật trong đạo gia "Ngũ Quỷ Bàn Gia", đưa Dĩ Cầu đạo nhân rời khỏi chỗ đó. Nhưng pháp thuật chỉ có

một nửa, chẳng biết nhâm lỗi nào mà kết quả cả hai người bổng từ trên không rớt xuống, nhất thời muôn phần khốn khổ. May mà lúc rơi xuống, Dã Cầu đạo nhân ở phía trên Chu Nhất Tiên, lực đạo giảm xuống mấy phần, nếu không đã chẳng còn tính mệnh rồi.

Bất quá lúc này bọn họ chẳng còn nghĩ gì nữa, thú yêu đã phát hiện rồi, đại nộ vô cùng, đập người bay đến. Chu Nhất Tiên cùng Dã Cầu đạo nhân hai mắt hoa lên. Dã Cầu đạo nhân định thần lại được, nhưng thân mang trọng thương, biết rằng không thể tránh kịp. Không còn cách nào, chỉ đành thúc thủ chờ chết, trên gương mặt hơi có chút buồn bã thất chí, quay đầu lại tựa hồ như muốn tìm điều gì đó.

Bỗng bất ngờ một đạo bạch quang bay tới, một thân ảnh hiên ngang đứng trước Dã Cầu đạo nhân cùng Chu Nhất Tiên, chỉ nghe người đó hô to: "Gia gia... đạo trưởng."

Thú yêu đưa vuốt trảo nhọn hoắt hạ xuống. Tiểu Hoàn tuyệt vọng bật khóc.

Trong tích tắc, trên đỉnh đầu Dã Cầu đạo trưởng xuất hiện một luồng nhiệt huyết. Toàn thân hấn sôi sục nhảy vọt tới. Đứng phía trước hấn là một thân ảnh cực kỳ mỹ lệ.

"Oành!"

Một thanh âm vang lên, hai thân ảnh đụng vào nhau.

Tiểu Hoàn lão đảo ngã ra mặt đất, bụi đất đầy mình. Nhưng căn bản cô không chú ý đến mình, chỉ quay đầu lại, thấy một thân tử đích thực là Dã Cầu, phía trên là thú yêu. Cả hai đang quần lấy nhau.

Thú yêu cuồng nộ xuất loạn trảo nhắm vào Dã Cầu đạo nhân. Máu thịt tươm ra nhưng Dã Cầu đạo nhân vẫn kiên trì ôm ghì lấy thú yêu, không chịu buông.

Tiểu Hoàn cùng Chu Nhất Tiên người không còn chút sắc, cả hai đều ngây ra.

Một khắc sau, chợt có một âm thanh hô to, một vài người vọt qua, vây chung quanh thú yêu. Bên cạnh bọn họ là những khí vật dùng để vây bắt, mỗi cái đều có công dụng riêng. Bọn họ truyền lệnh, cùng nhau hướng vào thú yêu tấn công.

Thú yêu gầm lên một tiếng, ra sức chống cự. Nhưng trước đoàn người, thanh âm đó cũng dần dần nhỏ lại, trầm dần, cuối cùng chỉ còn lại hơi thở.

Đám người vây chung quanh thú yêu cùng nhau giẫm đạp, phân thân nó.

Được một lúc, Chu Nhất Tiên như tỉnh cơn say, la hét chúng nhân cứu người là thiết yếu, những người đó mới từ từ dừng lại.

Ngay phía trước chúng nhân, một người đang co quắp kiệt quệ.

Tiểu Hoàn ngoài mặt dính vài giọt máu, dụng toàn lực lôi kéo thi thể của thú yêu, tách thi thể của thú yêu ra khỏi mình Dã Cầu đạo nhân.

Nhưng suốt một lúc, thú yêu cùng với Dã Cầu đạo nhân dính lại chẳng phân, Tiểu Hoàn vừa sợ vừa gấp, tựa hồ như muốn khóc to.

Cuối cùng, Chu Nhất Tiên vọt đến, sau khi xem xét cẩn thận, bất ngờ khám phá ra rằng bàn tay của Dã Cầu đạo nhân đã đâm sâu vào ngực của thú yêu, lút sâu vào trong. Đó là lý do không thể tách rời cả hai.

Sau khi khám phá được điều này, Chu Nhất Tiên hô hào mọi người xung quanh giúp đỡ. Một vài người tới giúp, cuối cùng cũng rút hai bàn tay đâm đĩa máu của Dã Cầu đạo nhân ra được khỏi xác của thú yêu, cả hai được tách ra.

Tiểu Hoàn sắc mặt nhợt nhạt, đặt Dã Cầu đạo nhân nằm trên đất, hỏi han tình hình.

Đột nhiên, mặt nàng trắng bệch ra, từ từ đưa tay trước mũi Dã Cầu đạo nhân, tức thì ngậy ra như khúc gỗ.

"Y... đạo trưởng y.."

Chu Nhất Tiên lo lắng hỏi: "Hắn ra sao rồi?"

Khóe miệng Tiểu Hoàn run rẩy, nước mắt giàn giụa, run run nói: "Đạo trưởng ông ấy... ông ấy tắt thở rồi."

Chu Nhất Tiên ngăn người ra, chẳng nói nên lời.

Tiểu Hoàn thanh âm nghẹn ngào, sầm sầm uất uất. Trên gương mặt cổ quái của Dã Cầu đạo nhân, thần sắc vô cùng thống khổ, nhưng ẩn bên trong hơi hơi lộ chút vui mừng.

Hắn đã chết, như một con chó điên đã chết.

Trên thế gian, thử hỏi còn ai tỉnh táo?

- o O o -